

POSTANOWIENIE

Dnia 24 marca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Hajn

w sprawie z powództwa A. B. (pozwanej wzajemnej)
przeciwko C. S.A. z siedzibą w P. (powód wzajemny)
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 24 marca 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki A. B. (pozwanej wzajemnej) od wyroku Sądu
Okręgowego w P. z dnia 4 kwietnia 2014 r., sygn. akt VI Pa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 4 kwietnia 2014 r. Sąd Okręgowy w P. w sprawie z powództwa A.B. (pozwanej wzajemnej) przeciwko C.S.A. z siedzibą w P. (powódce wzajemnej) o zapłatę, oddalił apelację powódki (pozwanej wzajemnej), zasądził od powódki (pozwanej wzajemnej) na rzecz strony pozwanej (powódki wzajemnej) kwotę 25.288,30 zł wraz z odsetkami ustawowymi od 21 lipca 2012 r. do dnia zapłaty oraz orzekł o kosztach postępowania.

Powódka (pozwana wzajemna) zaskarżyła powyższy wyrok skargą kasacyjną w całości. Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca wskazała na konieczność rozstrzygnięcia istotnego zagadnienia prawnego: (-) czy pracodawcy przysługuje prawo do wszelkich wytworów pracy pracownika, nawet jeśli ich powstanie nie wynika z obowiązków pracowniczych, regulaminu pracy ani polecenia służbowego, a stanowi jedynie przejaw własnej

inicjatywy pracownika, który tworzy je na potrzeby własne celem usprawnienia swojej pracy, a w konsekwencji, czy po zakończonym stosunku pracy pracownik jest uprawniony do usunięcia tych danych bez narażenia się na zarzut działania sprzecznego z zasadami współżycia społecznego. W ocenie skarżącej skarga kasacyjna jest też oczywiście uzasadniona, z uwagi to, że Sąd drugiej instancji w sposób niezasadny uznał, że fakt usunięcia z komputera służbowego danych przez pracownika, który te dane archiwizował co prawda w związku z wykonywaną pracą, lecz na potrzeby własne, stanowi naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych. Ponadto zdaniem skarżącej Sąd odwoławczy naruszył art. 398²⁰ k.p.c. przez uznanie, że związany jest wytycznymi Sądu Najwyższego co do sposobu dalszego postępowania ujętego w wyroku Sądu Najwyższego rozpoznającego przedmiotową sprawę, podczas gdy wskazany przepis stanowi wyłącznie o związaniu wytycznymi co do wykładni prawa.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania.

Sąd Najwyższy wielokrotnie wyjaśniał, że jako sąd kasacyjny nie jest sądem powszechnym zwykłej, trzeciej instancji, a skarga kasacyjna nie jest środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie z uwagi na przeważający w charakterze skargi kasacyjnej element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia. Wniesiona w sprawie skarga nie wykazała znaczenia jej rozstrzygnięcia dla realizacji tej publicznoprawnej funkcji skargi kasacyjnej, względnie potrzeby ujednolicenia orzecznictwa sądów powszechnych i rozwoju jurysprudencji.

Przekonanie Sądu Najwyższego oceniającego na etapie przedsądu o zasadności przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w oparciu o przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. wymaga wskazania za pomocą wywodu prawnego, na kanwie jakich norm (przepisów) zagadnienie powstało, jakie są możliwe

interpretacje problemu i jakie jego rozstrzygnięcie proponuje skarżący (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 19 maja 2009 r., II PK 66/09, LEX nr 553691). Zagadnienie prawne jest to problem, który wiąże się z określonym przepisem prawa materialnego lub procesowego, którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw, ale także dla rozstrzygnięcia konkretnej, jednostkowej sprawy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 2 marca 2012 r., I PK 158/11, LEX nr 1215116). Wskazanie zagadnienia prawnego uzasadniającego wnioski o rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno nastąpić przez określenie przepisów prawa, w związku z którymi zostało sformułowane, i wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Dopiero wówczas Sąd Najwyższy ma podstawę do oceny, czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem „prawnym” oraz czy jest to zagadnienie „istotne” (postanowienia Sądu Najwyższego: z 23 marca 2012 r., II PK 284/11, LEX nr 1214575; z 13 sierpnia 2002 r., I PKN 649/01, OSNP 2004 nr 9, poz. 158, z 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, Wokanda 2004 nr 7-8, s. 51; z 11 kwietnia 2012 r., III SK 41/11, LEX nr 1238126; z 31 stycznia 2013 r., II CSK 479/12, LEX nr 1293729). Obowiązkiem skarżącego jest wywiedzenie i uzasadnienie występującego w sprawie problemu w sposób zbliżony do tego, jaki przewidziany jest przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie określono przepisów prawa, w związku z którymi zostało sformułowane zagadnienie prawne. Rzeczą Sądu Najwyższego przy ocenie, czy skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania, nie jest doszukiwanie się w uzasadnieniu podstaw skargi kasacyjnej argumentacji mającej wykazać istnienie istotnego zagadnienia prawnego. Przedstawienie takiej argumentacji w uzasadnieniu podstaw skargi służy bowiem jedynie wykazaniu zarzucanego naruszenia prawa materialnego lub procesowego. Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania, nie analizuje zaś podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 listopada 2011 r., III UK 10/11, LEX nr 1124105).

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powódka powołała się też na art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. W sprawie brak jest jednak oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Przekonanie Sądu Najwyższego oceniającego na etapie przedsądu zasadność przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w oparciu o przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga przytoczenia stosownych argumentów, uwzględniających specyfikę tej podstawy warunkującej pozytywne rozpoznanie wniosku podmiotu wnoszącego skargę kasacyjną. Pojęcie „oczywistości” mieści się w sferze obiektywnej i łączy się z powinnością wykazania, że podniesione zarzuty naruszenia wskazanych przepisów są zasadne *prima facie*, bez dokonywania głębszej analizy tekstu tych przepisów i bez doszukiwania się ich znaczenia (postanowienia Sądu Najwyższego z 24 kwietnia 2007 r., I CSK 100/07, niepubl.; z 30 czerwca 2007 r., II CSK 184/07, Lex 560541). Niniejsza sprawa była już przedmiotem rozpoznania przez Sąd Najwyższy w wyroku z 4 września 2013 r., II PK 355/12, OSNP 2014 nr 11, poz. 158. Zgodnie z art. 398²⁰ zdanie drugie k.p.c. wykładnią prawa dokonaną przez Sąd Najwyższy jest związany nie tylko sąd, któremu sprawa została przekazana (art. 398²⁰ zdanie drugie k.p.c.), ale także podmiot wnoszący skargę kasacyjną, a w konsekwencji również Sąd Najwyższy rozpoznający taką skargę (wyrok Sądu Najwyższego z 8 października 2009 r., II CSK 180/09, LEX nr 536071). Związanie sądu ponownie rozpoznającego sprawę wykładnią prawa dokonaną przez Sąd Najwyższy nie obejmuje ocen dotyczących stanu faktycznego sprawy (wyrok Sądu Najwyższego z 21 stycznia 1999 r., I PKN 474/98, OSNP 2000 nr 5, poz. 177). Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika jednakże, wbrew podnoszonym przez skarżącą argumentom, że sąd odwoławczy samodzielnie dokonał ocen związanych ze stanem faktycznym sprawy i orzekł zgodnie z wykładnią prawa dokonaną przez Sąd Najwyższy we wskazanym wyroku, którym przekazano sprawę do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną strona pozwana zawarła wniosek o zasądzenie kosztów procesu tylko w przypadku przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. W związku z powyższym z uwagi na brak stosownego wniosku Sąd Najwyższy nie zasądził kosztów zastępstwa procesowego na rzecz strony pozwanej.

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

[l.n]